

(המשך מעמוד 25)
התאריך המסתמן באופק הוא אוקטובר — אוקטובר 1978. אז יפוג תוקף הסכם הפרדת-הכוחות כפינו. לקראת תאריך זה יתחדרו כל העניינים.

המצרים רוצים במשאומתן ישרא. אחת המעלות של יוזמת אל-סאדאת היתה בעירייה. הוצאת הגורם השלישי מן המישחק. למרות האוריינטציה הפרואמריקאית המובהקת של המישטר, יש בקרב הציבור הכיכילי פיקפוקים רבים מאד לגבי הכוון. גות אמריקאיות. אין איש מאמין שאמריקה יכולה להפעיל כל לחץ שהיא רוצה על ישראל. אם אינה עושה זאת, משמע שאינה רוצה.

ה"האם האמריקאים באמת מעוניינים בשלום?" — זוהי אחת ה"שאלות העולות דרדוקבע בשיחות. אולי מעוניינת אמריקה בהמשך המצב של לא-מילחמה ולא-שלום? אולי היא סבורה שהדבר ישראיר את הערבים תלויים בה, ויבטיח לה את רום הנפט? אולי היא שושפת שלום ישראלי-ערבי ינתק את התלות של מצריים. טעוניה וגם ישראל מוושגינגטון?

גם לגבי בריית-המועצות אפשר לשמוע. בקאהיר, דיעות בלתי-רגילות. כך אמר לי סגן עורך אל-אהראם, צלאח מונטאצרי, "רוסיה היא היודיה הכי גדולה שלכם. היא סיקפה לכם נשק ב-1948. היא שולחת לכם עולים. המחזק את המדינה". ואז הוסיף גירסה מעניינת: "במילחמת 1973 שלחו לנו הרוסים מטוסים ריקים כדי לעורר את הרושם כאילו יש רכבת-אווירית למצריים. זה היה בוף. זה שימש תירוץ לאמריקאים לפתוח ברכבת-אווירית אמיתית לישראל".

איישם מרחפת האפשרות של חידוש ועידת-ז'נבה. אם יוזמת אל-סאדאת לא תשא פרי, יחזור העניין כדור לשם.

אנשי-השמאל שמחים לקראת אפשרות זו. נראה להם כי בריית-המועצות חוזרת למרחב במהירות. הנה, בזה אחר זה מבקר רים המנהיגים הערבים במוסקבה. "מר בנין שלכם יחזיר את הרוי פים למיורח התיכון", אמר לי אחד מהם, במיפוק רב. "אילו נענה לי יוזמת אל-סאדאת, היה נועל את הדלת לפני הסובייטים". ועוד דיעה בלתי-מקובלת: "מה היה קורה לולא היה אל-סאדאת פותח ביכולת ביוזמה שלו? היינו נמצאים עכשיו בדרך לזנבה. אולי זה היה יותר טוב? אולי שם היה מופעל יותר לחץ על ישראל?"

המיפלה החדשה

צריים נמצאת עתה בתהליך אי-הסמכותי, שלט בימי עבד-אל-נאצרי, עדיין קיימים ובוולטים, אך מולו הולך ומתגבש תהליך החזרת החרויות. התהליך נפתח מלמעלה, אך הוא מקבל תנופה מלמטה. במקום הפזרונים הפורמלי, שהונהג בו פקודת הנשיא, כא בהדרגה פלוי-רקיום אמיתי.

הוא שואב את תנופתו מן הבורגנות, המבליטה את עצמה בביטחון עצמי מחודש, והתובעת לעצמה מעודות-מפתח. הדבר בולט בפרלמנט, "מועצת העם". זהו בניין קלאסי יפה ב"עיר הגנים", ב"מרכז קאהיר. הוא מונגד בסיגנונו האדריי-כלי לכנסת הירושלמית.

כאן שולט אחד מאנשי-המפתח של ה"מישטר: האדריכל יוסף מרעיי. חותן בתו של אל-סאדאת, יו"ר המועצה. (לא פחות חשוב החותן של הבת השניה, עותמאן אחמד עותמאן, מלך הקבלנים של מצריים).

בפקודת הנשיא התפצלה המיפלה ה"יחידה. האחד הסוציאליסטי, שלוש מיפ"ל-גות: מיפלת המרכז, מיפלת השמאל (שיש לה שני צירים בלבד, חאלד מוחיי-אל-דין ועוד אחד) ומיפלת-הימין, שהיא גדולה קצת יותר. מיפלת-הרוב החזיקה ביותר מ-90%.

ואז התרחש החידוש הבלתי-צפוי, שלא בא מלמעלה: בפרלמנט קמה מיפלת חדשה, רביעית. זוהי מיפלת-הוואפד, התר-פעם החדשה ביותר במצריים. המישטר הסכים לכך רק באיחור, וכלי שימחה רבה, בעת ביקורו של אל-סאדאת בארצות-הברית.

לכאורה, זוהי מיפלה ישנה מאד. מיפ"ל-גת-הוואפד היתה מיפלתו של מייסד התנועה הלאומית המצרית החדשה, סעוי זגלול באשה. והיא קראה לעצמה על שם

המישלתח (אל-וואפד) המצרית שנשאה ונתנה עם הבריתים. אחרי זגלול, עמד בראש המיפלה מוצטפה אל-נחאס באשה. מיפלה זו עמדה בראש המיפ"ל סד, שהופק עקדיה המהפכה של 1952. היא מפתחת את המישטר הישן ואת כל המסורת והערכים שגמאל עבד-אל-נאצרי קם לחסום. יש משמעות רבה מאד לעובדה ש"מיפלה חדשה אימצה לעצמה דו"קא שם ומסורת אלה.

המיפלה החדשה היא בעלת מצע ימני-קיצוני, אך לדעת יודעי-דבר אין המצע משקף את תוכנה. ביסודה זוהי מיפלת הבורגנות החדשה. מיפלה ליברלית-ימנית המבקשת להחזיר במצריים את היוזמה ה"פרטית. את הדמוקרטיה הפרלמנטרית ואת השלטון האזרחי. היא לאומית-מצרית, לא לאומית-ערבית. בעצם מהותה היא נוגדת את ההגמוניה של הצבא המצרי בחיי ה"מדינה.

(הסביר לי היסטוריון מצרי: גם בעניין זה יש אצלנו מוטטל. מוחמד עלי, מייסד מצריים החדשה שלט בה, שבערה, שם את הדגש על הצבא. בימאה הצבא נשבר בעת דיכוי המרד של אחמד אל-עוראבי, שלחם בראש הצבא המצרי נגד הפלישה הבריטית ב-1882. מאז הורחק הצבא מן הפוליטיקה עד למהפכה של 1952, שהשליטה שוב את הצבא. יתכן כי עתה קיים התהליך ההפוך.)

הוואפד הוא עתה מיפלת-האופוזיציה העיקרית, עם קרוב ל-30 צירים בפרלמנט, המונה קרוב ל-450 חברים. אחד הצירים של הוואפד הושעה זה עתה בטענה שהע"ל את הממשלה. עדיין יש גבול למה שמותר לעשות בשם הדמוקרטיה. ל"וואפד אין גישה ברורה לישרי אל זריומת אל-סאדאת. כששאלתי את אחד מראשיו מהו קו המיפלה בשטח זה השיב: "עוד מעט נניסח את המצע, ונרע".

המיפלה מתרכזת עדיין בענייני פנים. אל-סאדאת, שהוא איש ימני מובהק, אינו די ימני בעיניה מבחינת הליברליזציה של החברה והמשק. בפגישות חברתיות יש ויכוח חריף, נשמעת ביקורת בשפע וגילוייהלב של המטוסים מפתיע לפעמים. פעם, כשהיה נטוש ויכוח על מידת החופש הקיים במצריים, אמר אחד הנוכחים: "תגידו מה שתגידו, אבל בימי עבד-אל-נאצרי לא היינו יושבים ומדברים כאן בגילוי-לב כסזה!" כל הנוכחים הסכימו לכך, וגם רביסון של שרות-הביטחון, שנכח במקום, גינעע ב"ראשו לאות הסכמה.

"יאשימו את בגין"

ידווי האופוזיציה הימנית של ה"בורגנות, והשמאלית של הסטודנטים והאינטליגנציה אינם צריכים להטעות לגבי המצב, לפחות בטווח הקצר והבינוני. אנוואר אל-סאדאת שולט במצב לחלוטין. באופן מעשי, אין אופוזיציה. שרות-הביטחון שלו שוכנים מאד. הצבא, בהנהגת עבד-אל-נאצרי אל-גאמסי השתקן, נותן לו נשיא גיבוי מלא.

אם סבור מישהו כממשדת ישרי אל כי "סאדאת מוכרח לעשות שלום בכל מחור", מפני שאין לו ברירה — והדבר נאמר ונכתב לא פעם — הרי מעיר הדבר עק ה"ברות של ממשלתנו, וריחוקה ה"מדרים מן המציאות המצרית.

לאל-סאדאת יש זמן. אין איום על מישטר. העם ממשיך לתמוך ביוזמתו. הקיפ"און שחל נזקף כולו על-חשבון ממשלת ישראל, ובעיקר על חשבון האישי של מנחם בגין. הדבר אינו פוגע ביוקרתו של אל-סאדאת.

גם המצב הכלכלי במצריים, קשה ככל שיהיה, אינו גורם למשבר מדיני. העם המצרי רגיל לסבול. הוא ימשיך להזדיין בסבלנות. ואילו מאז-התשלומים של ה"מדינה, כך גילה לי פרופסור לכלכלה, בריא הרבה יותר מכפי שנדמה לרבים. בקרוב יתגלו סימנים מובהקים של הת"אישות.

אל-סאדאת רוצה בשלום, אבל שום דבר אינו כופה עליו מהלכים נמהרים או נואשים. כשהוא אומר: "היוזמה שלי תימשך לנצח", הוא מתכוון לכך. זוהי שפה המו"ננת למצריים. "האיש עשה למען השלום, כל מה ש"אדם כן-תמותה יכול לעשות", אמר לי איש שאינו נמנה דווקא עם מעריצי-ה"נשיא. אם מיסטר בגין יכשיל את יוזמתו, לא יאשים העם המצרי את סאדאת. הוא יאשים את בגין."

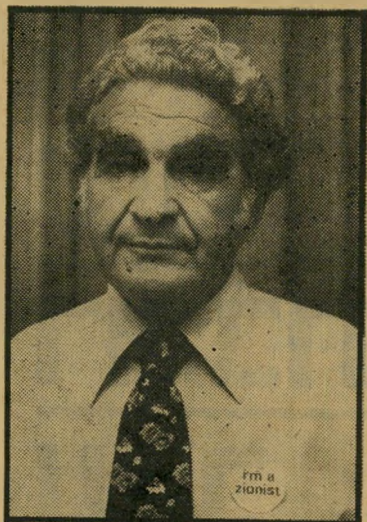
(המשך מעמוד 41)

שיך את לימודי באוניברסיטת וינה, בחוג לאנתרופולוגיה חברתית. עשיתי זאת כדי להשלים את עבודת המחקר שלי. בדרך לקבלת תואר דוקטור, על אחד השבטים המעניינים והמופלאים בעם היהודי — שבט הפלאשים החי באתיופיה."

פלב, שלא היה עוד סטודנט נוטל-דא"גות אלא נשוי ואב לשני ילדים, חשב לתומו, כי אחרי שרות במישטר ישראל יימצא בוודאי כשר לשמש כבודק מיוזדות של נוסעי אל-על בווינה. "זהו עבודה ש"אינה דורשת כישורים מיוחדים", הסביר פלב. "וחשבתי שבעזרתה אוכל לממן את לימודי."

אך כאן נכונה לו הפתעה לא-משמחת. האחראים על בדיקת מיטעני הנוסעים סירבו לקבלו לעבודה. הם נימקו את סירובם בחוות-דעת שלילית שקיבלו מן המ"מונים עליו במישטר ישראל.

פלב זעם ונעלב עד עימקי נישמתו. הח"ליט לפנות בבקשת-הסבר אל מי שהיה

דווי דולצין, 47

מפקד הישרי, פקד נחמן גולדשלגר. הוא שיגר אליו מיכתב והמתין לתשובתו, אך משזו הגיעה — גבר זעמו שבעתיים.

כתב גולדשלגר לפלב: "קיבלתי ממך שורה של מיכתבים וגלויות, וטרם ראיתי כל-כך הרבה תוצפנות. חוסר נימוס וחוסר דרך-ארץ מצד אדם שחושד ולא חוקר העניין עד היסוד. נתתי חוות-דעת של-ליה בזמן שירותך במיפלה הנוער תל-אביב. כחוק, ומסרתי לך על כך בראיון שקיימנו. לא נתבקשתי ולא נתתי שום חוות-דעת, לא שלילית ולא חיובית, מ"רגע שעזבת את השירות. זה צריך להיות ברור..."

"מוגבלת וצרת-אופקים". פלב מצא את עצמו חסרי-אונים בניסיונותיו לגלות את משמיעו ולהתמודד עם טענ"תיהם. בלתי-ברירה החליט לוותר, ולחפש עבודה אחרת. אך אז נפלה עינו על המ"דור הגראפולוגי במערב. הוא התחיל להפיג את זעמו על-ידי מישלוח מיכתבו של פקד גולדשלגר לבדיקתו של המומחה לניתוח כתיב-יד.

האימציאם התפרסמו בצהרון, כשהם מקושרים בתצלום קטע מתוך כתב-ידו של פקד המישטר. וכך כתב הגראפולוגי בשירות-מערב: "איני חושב שאתה צריך להצטער על כך שבעלת המכתב הזה דחתה את חיו"ר. היא עיוורת לגבי עצמה ומשליכה את כל חולשותיה עליך. הדבר מעניין מאד מבחינה פסיכולוגית. הוא אינו מעיד כלל על ביטחון עצמי אמיתי, אם כי הופעתה החיצונית היא בטוחה ומרשימה מאד."

ועוד מוסיף המומחה של מערב על דיוקנו-של-הפקד-כאשה: "היא בעלת רצון חזק ונמרצת. אך חסר לה חום, רגש ונשיות. היא חצופה וחסרת-טאקט, ואינה יודעת להתבטא בנימוס ובמתינות. דבריה אינם דיבריינועם, ולא בנתחירות הם נא"מרים. היא מעריכה מאד את עצמה ונוטה להפריז בחשיבותה. היא סגורה מאד, אטר מה מבחינה ריגשית ואינה מסוגלת להבין את זולתה..." ולסיכום, מנחם הגראפולוג את הסטודנט-השטרלישעבר: "אינך צריך

להצטער על כישלון ביחסיך עם בחורה מוגבלת וצרת-אופקים כזו". עתה לא נותר עוד לפקד גולדשלגר אלא לשלוח את כתב-ידו של פקודו-לשעבר אל אותו הגראפולוג, בתקווה ל"קמה מתוקה. כל-זאת בתנאי, כמוכן, ש"מעריב ימשיך לפרסם את המדור הגרא"פולוגי.

פשעים

טעות בפיצוץ?

האם הפצצה נועדה

לבער חנות לצורכי

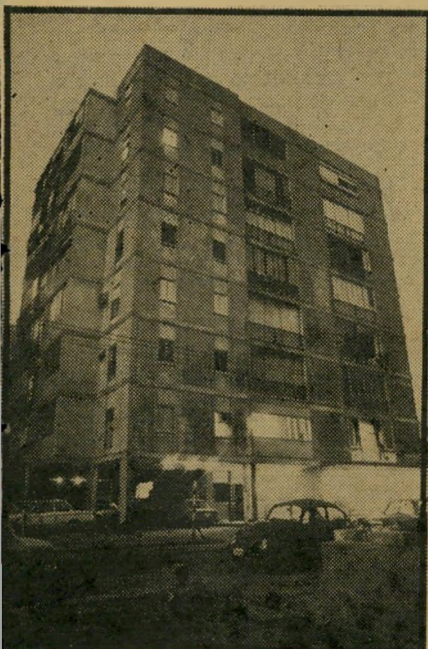
צילום, או לשכנו —

יו"ר ההנהגה הציונית?

השוטרים שהוועקו באחד מימי השבוע שעבר לבית שברחוב מאפו 11 בתל-אביב חשבו תחילה שבפניהם סיפור פשע רגיל. בעל מכונת פיאט 124, שחנתה בחניון שמתחת לבניין, התלונן כי אלמונים הטר-מינו חומר נפץ מתחת למכונתו ופוצצו אותה.

בחקירה במישטרה טען בעל המכונת, מיכאל ("מרטין") פיש, כי אין מי שירצה להתגלל לו. פיש הוא בעל חנות לצרכי צילום מטרופוט ברחוב אלגבי בתל-אביב. עברו נקי, ועד כמה שהיה ידוע לחוקרי המישטרה, אין לו ולא היו לו קשרים עם העולם התחתון של תל-אביב.

הדיוור בקימה השביעית. לשוט"רים נדמה היה כי הם ניצבים שוב בפני פרשה סתומה, עד שאחד מילדי השכונה, שהצטופפו סביב גיידת המישטרה פלט:

הבית ברחוב מאפו *

— או יושבראש?

"הם בטח התכוונו לדולצין". רק אז גילו השוטרים כי בדיוק באותו הבניין, שתי קומות מעל לדירתו של פיש, בקומה הש"ביעית, מתגורר יושבראש ההנהלה הציונית והסוכנות היהודית אריה לייב דול-צין, יחד עם אשתו אנט ובנו אלון.

כיוון החקירה השתנה לחלוטין. דול-צין ובני משפחתו נחקרו, אולם גם הם טענו שאין להם איויבים. "לפחות לא מה"סוג שמניחים פצצות." אך מייד מעניין התגלה כי בבניין מתגורר גם דולצין ה"קם צוות חקירות מיוחד (צח"מ) ועליו הוטל לדווח על מהלך החקירה ישירות למטה הארצי בירושלים.

בתחילת השבוע פורק הצח"מ. לחוקרים התברר, לדבריהם, למעלה מכל ספק, כי מי שהניח את חומר הנפץ מתחת למכור ניתו של פיש היה אדם העוסק בעסקי צי"לום, שיש לו, כנראה, סיכסוך כספי עם בעל מטרופוט.

פרשת רחוב מאפו 11 חורה, להיות פרי"שה שלילית רגילה.

* מתחת לעמודים, מכונת ה"פיאט", ש"מתחתה הוטמן חומר-הנפץ.